

H.M. Dronning Margrethe II's nytårstale

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

31. december 2007

Sted

Christian 9. Palæ,
Amalienborg

Nytårsaften er et af årets mærkeligste højdepunkter. I morgen er der jo atter en dag; solen vil stå op på det sene tidspunkt, som hører årstiden til, og vejret vil næppe blive anderledes, end hvad den seneste vejrmedling lover os. Alligevel ser vi frem til denne aften som noget særligt, enten vi samles i glade venners lag eller vi måske foretrækker at holde den i stille eftertanke. For denne aften er skelsættende; i morgen står vi pludseligt i et helt nyt år: år 2008; i aften vil vi sige farvel til år 2007.

Her i Danmark oplever mange af os i disse år gode tider med øget velstand, med optimisme og tryghed. Vi synes, at vi efterhånden er blevet dygtige til at indrette vort samfund sådan, at alle skal kunne få det mest nødvendige, i hvert fald når det gælder materielle goder.

Vi er meget optaget af at opnå det perfekte, det gnidningsfri og behagelige liv. Landet skal være yndigt – men det må ikke lugte. Byen skal være fuld af liv – men den må ikke larme. Alle vore ønsker skulle gerne opfyldes – men det må ikke koste noget. Vi ser helst, at vort liv er fuldt af udfordringer; men de må endelig ikke blive for krævende eller medføre uberegnelige konsekvenser.

Især de unge familier er hårdt spændt for. De har rygende travlt, de har høje ambitioner, de sætter sig store mål, og mange ser dem også gå i opfyldelse, måske i højere grad end deres forældre og bedsteforældre nogensinde kunne gøre sig håb om. Men for nogle unge er det anderledes, de når måske ikke engang så langt, som at sætte sig noget mål, de er udenfor endnu inden, de rigtigt får begyndt.

Vi har et ansvar for hinanden, det er et af de principper, vort samfund bygger på. Måske var vi bedre til at forstå det, dengang der var mindre at deles om; nu er det så nemt at synes, at problemerne kan nogle andre tage sig af, blot vi selv kommer videre. Så bliver vi chokerede, når vi hører om børn eller ældre mennesker, der vantrives eller om unge mennesker, der ikke kan finde noget ståsted. ”Hvem har nu svigtet?”, spørger vi forarget, og ser os omkring. Det har vi egentlig selv. Vi skal også i det moderne, hurtige samfund kere os om andre. Vi bliver fattigere, hvis vi glemmer det. Og menneskelig fattigdom skulle nødvendigvis være prisen for materiel rigdom.

Det rige samfund, som vi tilhører, med dets mange goder og den indarbejdede omsorg også for de svagere, tiltrækker mennesker, der kommer fra andre egne af verden, og som nærer de samme håb som vi: Et godt og virksomt liv med familie og venner, med glæde både i det nære og i fællesskabet. Det er ikke let for nogen at skulle lægge sin tilværelse om, sådan som det må ske, når man slår sig ned i et nyt land. Helt kan det ikke undgås, at der måske bliver set lidt skævt til den

fremmede, som har andre skikke, en anden klædedragt, og som endnu ikke behersker sproget. Men det er helt nødvendigt, at man har et åbent sind og en vilje til at finde sig tilrette. På samme måde er det vigtigt, at det samfund, som modtager de tilrejste, er parat til både at hjælpe og støtte og til at forklare, hvilke krav der stilles og hvilke regler, der gælder. De har brug for os, og vi har brug for dem. Denne nytårsaften vil jeg gerne rette en hilsen til alle de mange, som gennem den seneste menneskealder har slået sig ned i Danmark. Jeg ønsker for dem alle, at hvert nyt år, de oplever her blandt os, trods alle vanskeligheder, må bringe dem videre, så at de kan se sig selv og deres efterkommere som en del af det danske samfund.

Danmark er ikke stort, vi har hverken høje bjerge og dybe dale eller vældige vidder og endeløse skove. Men vi har vort landskab, som vi holder af. Næsten altid har vi udsigt til fjord eller hav; overalt er der spor af vore forfædres færden. Dog varer det aldrig længe før de bløde bakker afløses af bebyggelserne som breder sig ud fra de gamle byer ved kysten eller fra jernbaneknudepunkterne inde i landet.

Ligeså meget som vi glæder os over broen, som føjer sig ind i landskabet eller den vellykkede omformning af et gammelt torv i byen, ligeså meget ærgrer det os, når en nybygning pludseligt stjæler vores udsigt, eller når en husrække skæmmes af en ufølsom facadefornyelse. Den vældige udvikling vi har været vidne til indenfor de senere år, fylder os med modstridende følelser. Det er vemodigt at se meget af det gamle forsvinde, men ikke desto mindre er vi med rette stolte af den foretagsomhed, som alt det nye vidner om.

Men nej, vi kan ikke skrue tiden tilbage. Vi vil jo ikke sidde i dagevis i Nyborg eller Korsør og vente på gunstig vind for at komme over Storebælt, eller på at der er vand nok i åen, til at møllen kan male vores mel. Vi tilhører et moderne og dynamisk samfund, og vi er mange. Vi vil hver især gerne udvikle alle vore evner og vi vil, at vore børn og børnebørn skal kunne leve videre i et samfund, som stadig byder på muligheder og udfordringer.

I disse år bliver det i stigende grad klart for os, at al vor stræben efter udvikling også har rent fysiske konsekvenser, nemlig for miljøet: luften, vi indånder; vandet, vi skal drikke; jorden og havene, hvorfra vi skal hente vores mad. For vi ved jo, at alt det er betinget af de klimatiske forhold, vi lever under. Og nu begynder klimaet tilsyneladende for alvor at blive påvirket af vore aktiviteter ikke bare lokalt, men globalt.

Hvis vore efterkommere også skal opleve den befriende glæde ved at gå ud i naturen, nyde udsigten fra en bakketop eller ligge i græsset og se skyerne sejle for vinden, så må vi alle sammen tage et ansvar for at give det, der blev os betroet, videre til de næste generationer.

I aften går mine tanker til de danske soldater, som gør tjeneste under fremmede himmelstrøg og som under svære betingelser arbejder for at skabe fred og sikkerhed og et bedre liv for den lokale befolkning i lande fjernt fra Danmark.

Særligt tænker jeg på dem under meget krævende forhold i Afghanistan. De har i de seneste måneder lidt sørgelige tab, men jeg ved at de stadig holder hovedet højt og står sammen. Vi herhjemme kan dårligt forestille os, hvad de må gennemgå, men vi kan være stolte af deres færd, og vi skal lade dem vide, at vi tænker på dem. Til alle i det danske forsvar sender jeg min nytårshilsen og min tak for deres indsats i året der gik. Min dybeste medfølelse går til de familier, som nu sidder med sorgen og savnet af en de havde kær, og som har ofret livet i Afghanistan eller Irak; også de er ofte i mine tanker.

Der er mange, som i år må tilbringe nytårsaften fjernt fra Danmark og deres nærmeste. Hvad enten de er udsendt til nogle af verdens – alt for mange – brændpunkter eller de har opgaver at røgte til lands eller vands, sender jeg dem mine gode nytårsønsker. Jeg sender også min hilsen til de danske syd for grænsen med ønsket om et godt nyt år.

Når vintermørket sænker sig og blæsten suser over tagene, går mine tanker ofte nordpå til Færøerne og Grønland. Der bliver julen og nytåret netop til lysenes fest. Men nu er solen vendt og nu går det langsomt mod lysere tider. Måtte det nye år bringe alt muligt godt både til det færøske og det grønlandske folk.

For at vi alle kan færdes trygt og hvile roligt, er det nødvendigt, at der er nogle, der våger og er parate til at yde en indsats, hvis ulykken alligevel rammer. Jeg tænker på Beredskabet og på Politiet og på dem, hvis arbejde er på hospitalerne. Jeg ønsker dem hver især et godt nyt år, med en tak for alt hvad de yder både til daglig og i kritiske situationer.

Hvert år har i tilbageblikket sit eget ansigt. I dette år har Prinsgemalen og jeg haft den store glæde, at vores familie er blevet forøget med endnu et lille barnebarn, da Kronprinsparret fik deres datter Isabella. Det har varmet os at føle hvordan alle sluttede op om os i vor glæde, ligesom vi har mærket den varme interesse, der har samlet sig om Prins Joachim og hans forlovede Marie Cavallier. At så mange tager del i alt, hvad der rører sig i vor familie og glæder sig med os, berører os alle dybt og fylder os med taknemmelighed. Det er en kilde til daglig inspiration, og en forpligtelse til altid at yde vort bedste. Det føler vi, unge som gamle.

På årets sidste aften er det mit ønske at det nye år må blive et godt år for Danmark og for os alle sammen. Må også de, der sidder med sygdom og bekymringer eller med tunge tanker, finde et lysglimt, der kan føre dem videre: En kærlig hånd, et venligt blik, som kan vise dem, at de ikke er glemt.

Så vil vi alle ønske hinanden et godt nytår og med fortrøstning se det nye år i møde og hilse år 2008 velkommen her.

Godt nytår.

GUD BEVARE DANMARK

Tags

Kongehuset, Nytårstale, Udvalgte nytårstaler fra Dronningen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dronningens-nytaarstale-2007>